

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA
 Director: Rafael Nadal.
 Director adjunt: Sebastián Serrano.
 Subdirectors: Juancho Dumal, Iosu de la Torre, Bernat Gasulla i Joan Busquet.
 Director d'art: Ferran Grau. Delegat a Madrid: Enric Hernández.

AREES. Tancament: Enric Sala. Opinió: Carles Pastor. Internacional: Eva Peruga. Política: Joan M. Perdigó. Economia: Joaquín Romero.
 Societat: Carles Cois. Gran Barcelona: Javier Belmonte. Catalunya: Antoni Ribas. Esports: David Torres. Kult: Teresa Candó. Edició gràfica: Xavier Jubierre.
 Diagramació: Ricard Sans. Infografia: Ricard Gracia. Documentació: Miren Casado. Edició en català: Ricard Fitó. Edició online: Xavier Martínez Chico.
 Director Comunicació: Joan Vehils. Relacions Externes: Rosa Massagué. Secretari General de Redacció: Pep Puig.

Editorials

L'opinió del diari s'expressa només als editorials.
 Es articles exposen posicions personals.

L'Argentina honra les víctimes

La decisió d'un tribunal argentí d'anul·lar els indults atorgats l'any 1990 per l'expresident Carlos Menem als dictadors Jorge Videla i Emilio Massera honra el jutge que ha dictat la resolució, restableix el respecte que es deu a les víctimes i posa en relleu la importància de les lleis internacionals, que han establert que els crims de lesa humanitat no prescriuen. Ben poc importa que la resolució judicial tingui efectes pràctics –els criminals ja són vells i tenen les capacitats molt disminuïdes–; el que hi ha de veraderament rellevant és el fet de trencar amb el principi de vergonyosa impunitat consagrat per Menem malgrat la naturalesa execrable dels delictes comesos pels militars argentins entre els

anys 1976 i 1983. A diferència d'altres països amb parlaments reticents a exigir responsabilitats als colpistes, els tribunals argentins disposen des del 2003 d'una eina jurídica eficaç per perseguir els delictes comesos pels governs militars: l'abolició de les lleis de punt final i els efectes derivats de la seva aplicació. Dit d'una altra manera, amb la derogació de les lleis d'impunitat es fa com qui diu impossible reobrir els sumaris dels responsables de 30.000 morts i desaparicions sense estendre els càrrecs cap als màxims culpables de la matança. L'exemplaritat del camí seguit per l'Argentina, amb totes les cauteles a què obliga el cas, radica en el fet que es registra en un país que es troba en plena recons-

trucció, en el qual encara es percep –i es prolongarà durant molt de temps– el cost humà de la dictadura i on els efectes del desastre econòmic de les presidències de Menem i De la Rúa han deixat en estat de postració una part molt important de la societat. Sense comptar amb la pèrdua d'influència de l'Argentina a Llatinoamèrica, on el Brasil s'ha consolidat com una potència emergent. Cap sentència podrà guarir les ferides obertes per la tragèdia desencadenada pel pronunciament militar del 1976, però l'equanimitat de la justícia contribuirà a asserenar els esperits. Ni es tracta d'encoratjar un sentiment de venjança, canalitzat per un jutge, ni d'una insana mania persecutòria. Es tracta, simplement, de no confondre el perdó amb l'oblit; les víctimes de la vesània, amb els botxins. Els familiars de molts dels espanyols que van perdre la guerra civil s'han cansat d'explicar de què es tracta, però no sempre han estat escoltats i compresos.

Puig, un llast per a CiU

El portaveu de CiU al Parlament, Felip Puig, va creuar ahir una barreira que el descredita com a polític democràtic. Puig va desqualificar a Ràdio 4 l'enquesta realitzada per a EL PERIÓDICO pel Gabinet d'Estudis Socials i Opinió Pública (GESOP) i la va titllar de propaganda dels socialistes. Es tracta d'un fet molt greu perquè, en primer lloc, danya sense cap dada objectiva l'honorabilitat d'una empresa privada acreditada des de fa anys en el sector dels estudis d'opinió, així com un diari que des de fa gairebé tres dècades posa la seva credibilitat en mans dels lectors. Fa anys que Puig intenta importar a Catalunya un estil de fer política basat en la crispació i amb una tècnica consistent, com en les menyspreables tertúlies ultres, en la insidia. No deixa de sorprendre que les opinions del polític convergent es

produeixin a propòsit d'una enquesta que assenyalava als titulars de la primera pàgina i de la segona que CiU «continua per davant» i que «es manté al capdavant» en intenció de vot. Un atac com el de Puig, davant un sondeig que en línies generals és favorable a CiU, només es pot deure a la intenció de buscar un enemic extern per salvar el seu cada vegada més penós paper dins de la coalició convergent. Faria bé l'actual líder de CiU, Artur Mas, de prendre nota que personatges com Puig, decididament negats per a les pràctiques democràtiques, no són més que un llast per a una coalició que té un paper de primeríssima pla en la política catalana, com sempre li reconeixem en aquest diari. Personatges que mostren una frivolitat tan gran a l'hora d'analitzar les notícies de premsa no són dignes de representar aquesta coalició al Parlament.

Noms propis

Josep Maria Soler
 Abat de Montserrat
 En la clausura del 125è aniversari de la coronació de la Moreneta, el responsable del monestir benedictí renova el compromís de Montserrat amb la societat catalana sense distinció d'origens i creences.

Pasqual Maragall
 Expresident de la Generalitat
 El dirigent polític que va impulsar el nou Estatut i va demanar a Catalunya que hi votés a favor en el referèndum no pot ara posar en dubte el text sense donar una explicació àmplia i directa als ciutadans.

Pilar Manjón
 Líder de l'Associació 11-M
 Díaz de Mera pot ser acusat de perjudici i danys psíquics si prospera la iniciativa de Manjón i de l'advocat Gonzalo Boyé de querellar-se arran del testimoni de l'exdirector de la Policia en el judici per l'11-M.

Josep Gassó
 President de la Fundació Esplai
 Un edifici de 10.000 metres quadrats acollirà a partir del 6 de maig al barri de Sant Cosme del Prat de Llobregat, el Centre Esplai, promogut per Gassó, que vol contribuir a la normalització social de la zona.

Walter Pandiani
 Jugador de l'Espanyol
 El futbolista uruguaià, el màxim golejador de la UEFA, personifica l'excelsa trajectòria de l'Espanyol a Europa. El triomf d'ahir davant el Werder Bremen deixa l'equip blau a les portes de la final.

Els dies vençuts

JOAN BARRIL

La gesta de la veritat

Arriba a les meves mans gràcies a la generositat de **Jorge Herralde** un llibre d'aventures. Es tracta de *Enciclopèdie*, de **Philipp Blom**. El subtítol ens indica els perills i l'audàcia de la gesta que s'hi narra, *El triunfo de la razón en tiempos irracionales*. Es tracta de la gran aventura del saber escrit i de la veritat durable. El 1750, diu **Herralde**, un grup de joves inquietes es disposaven a preparar una traducció d'un diccionari anglès, i 25 anys després havien acabat una

obra monumental de 27 toms i tot el saber de l'època. ¿Què és el saber? ¿Qui sap avui alguna cosa que realment sigui perdurable? Ni tan sols els planetes, aquests cossos celestes immutables, estan segurs de la seva condició de planetes. La veritat és avui un concepte molt més volàtil i estadístic que quan **Leibniz** o **Spinoza** podien ser considerats els últims éssers humans d'Occident que ho sabien tot de tot. La veritat ja no es troba ni tan sols a les enciclopèdies firmades, ni molt menys a les enciclopèdies telemàtiques, sempre obertes als farsants. L'aventura de **D'Alembert**, **Diderot**, **Rousseau**, **Voltaire** va ser una aventura arriscada. Una enciclopèdia al segle XVIII era tan subversiva com una octavilla en qualsevol dictadura del segle XX. El Papa de llavors, amb l'habitual reaccionarisme vaticà, la va prohibir de la mateixa manera que la Guàrdia Civil va assassinar **García Lorca**, que **Soljenitsin** va ser enviat al Gulag i els aiatol·làs van posar preu al cap de **Salman Rushdie**. La

veritat és un obstacle per als que senten que el seu poder se sustenta sobre suposades veritats revelades. La raó que pretenien bastar els enciclopedistes no era altra cosa que prioritzar el dubte científic sobre el dogma. Encara avui aquest conflicte entre la raó i la boira interessada es manté. **Darwin** torna a estar en entredit, els jutges avalen injustícies, es defensa la història del present i no pas la del passat. ¿I el periodisme? Un altre enciclopedista contemporani, **Miguel Brieve**, ho explica així al seu meravellós llibre *Il-lustrat Bienvenido al mundo*. «Periodisme: ofici d'informar en la mesura que és possible i desinformar en la mesura que ho exigeixi qui paga». Saber les coses i entendre-les: i gran aventura!

Gent com nosaltres

De tant en tant, molt de tant en tant, parlo amb algun polític. Alguns ja són més joves que jo. Compartim esmorzar i titulars dels diaris del dia. Els dic

LEONARD BEARD

que ja gairebé no parlo de política. Que només em mobilitza la lluita contra qualsevol mena de feixismes. Però aviat ens deixem portar pels camins de la confiança i de la vida quotidiana. Molts d'ells han deixat moltes hores per arribar al poder. Però senten nostàlgia dels caps de setmana tranquils, de passejar sense escorta, potser d'un salari més alt del que perceben per administrarnos. Es lamenten de la crítica. Ells, que creuen que han fet la història, no volen tenir la sensació d'haver perdut el temps. La vida del polític és una contradicció: aspiraven a arribar molt amunt i ara intueixen que la felicitat està en la planta baixa. El que abans era imperatiu moral ara és sacrifici.

Brúixola

Canviar d'opinió no significa que puguem millorar amb el canvi. Per contra, corregir és diferent. Corregir és continuar ignorant on anem però estar segurs de cap on no hem d'anar mai.